

L'APUNT

Quan vam brindar amb Moët & Chandon

Joan Ventura

Entre les moltes coses que havia fet Joan Barril, també va ser columnista d'El Punt i articulista de Presència en una breu etapa dels noranta. Per concretar el tracte, el vam anar a veure a Olot, on tenia la segona residència, amb el company Enric Serra. Crec que era al restaurant Les Cols, i ens va sorprendre demanant una ampolla de Moët & Chandon per tancar l'acord.

Nosaltres, més preocupats per la cara que ens posaria la gerència portant una factura amb xampany francès, gairebé no el vam tastar, però en Joan, home que gaudia de la vida sense complexos, en va demanar una altra, sense preocupar-se del nostre espavent facial. No sóc xampanyer, però tinc un benjamí de Moët. Posaré en Vinicius i brindaré a la teva salut, Joan!

Dr

ries/62, 1999), que va guanyar el Ramon Muntaner i el premi Crítica Serra d'Or de literatura juvenil; *Certes mentides* (Columna), premi 23 d'Abril l'any 2002, i *Les terres promeses* (Edicions 62, 2010), premi Sant Joan. La seva trajectòria literària també inclou reculls de narracions curtes, com ara *201 contes corrents* (Ara Llibres, 2009). El seu últim llibre publicat és *Sobre la felicitat* (2013) i deixa una novel·la inèdita, *La dona immòbil*, que publicarà aviat Edicions 62. ■

Mirador

Sorneguer i càlid

Jaume Vidal

Em va alertar el meu amic dibuixant Miquel Fuster, autor viscut del còmic de *Miguel, 15 años en la calle*. "Saps què li passa al Barril?" "No. Per què?" "Fa dies que no escriu

a *El Periódico*." Vaig preguntar, i aleshores va començar el macabre ritual periodístic d'estar alerta quan un personatge no es troba prou bé de salut. Les maleïdes necrològiques. Gènere absurd i ple de contrasentits que et fa pensar la vida en clau de mort.

Barril em va ser referència professional perquè era el periodisme que sempre m'ha agradat: ficar cullerada en la realitat per explicar-la tal com es sent i sense que això representi ni trair-la ni emascarar-la.

Jo, que sempre he anat amb el pas canviat, vaig prendre Joan Barril com a referència, tot i que no era gaire més gran que jo. Quan ell dirigia el setmanari *El Món*, jo només n'era un col·laborador. Quan intentava ficar el nas a *El País*, ell ja hi escrivia unes cròniques que alguns pensaran que podien pecar de florides i d'excés metafòric, però que a mi sempre m'havíem atret perquè Barril podia donar la mateixa dignitat a una anàlisi política que a una crònica

Només li calia dues frases escrites en mig full per trobar-te l'endemà al diari una crònica brillant

de la Fira del Càntir. I per això agradava tant a intel·lectuals com a mestresses de casa.

I és per això que quan amb el director del Saló del Còmic, Carles Santamaria, vam muntar l'exposició *Els periodistes en el còmic*, vaig demanar-li si ens en podria fer un text per al catàleg. Va accedir-hi amb molt de gust i això va fer que en els *bolos* en què presentaven la

mostra juguéssim al joc del tintinòleg. Ell ho sabia tot, però malgrat el seu amor per Tintín, com a periodista no el tenia en gaire bon concepte: "Tintín va tenir la notícia més important de la història de la humanitat: l'hora de la fi del món, però en comptes d'anar a la redacció va anar a casa i es va quedar adormit a una butaca", va escriure. Rebuig? O potser creure que ell també s'ho hauria pres amb calma si acabés el món. Perquè, com Barril deia, el seu periodisme tenia un altre *tempo*.

En aquestes gires vaig descobrir el Barril de la bona taula. Quan els organitzadors -institucions prou solvents- havien intentat col·locar-nos el menú de la casa, ell es despenjava demanant a la cambrera un platet de rovellons "per acompanyar". No se me'n va del cap la visió de Barril i Nèstor Luján al Via Veneto, a l'hora del cafè, copa i puro.

I és que a taula vaig coincidir-hi sovint. Mentre jo desplegava entre els coberts bolígraf, llibreta, retolador i casset i omplia amb guixots més que paraules desenes de fulls, ell es treia de la butxaca un sol full doblegat en què només escrivia dues frases. Les que li calien per escriure una crònica, sovint, brillant. Bon culer, Joan Barril també em va impressionar pel seu esperit futbolístic ecumènic. Quan l'Espanyol va jugar la brillant, però maleïda, copa de la UEFA de 1988, Barril no va tenir cap inconvenient a animar l'equip a Sarrià lluint una bufanda blanc-i-blava. Jo, com a periquito, ho vaig trobar tot un detall d'un personatge càlid, humà i que quan treia la mala bava ho feia amb una intel·ligent sornegueria.

Joan Barril el 2010 quan va guanyar el premi Sant Joan de novel·la ■

JOSEP LOSADA

